

Andreas Soneryd

En skejtares oskuld

TIDEN

Läs också

En skejtares dagbok (2004)

En skejtares frestelser (2005)

Tiden
Box 2052
103 12 Stockholm
www.tiden.se

© Andreas Soneryd 2006
Omslagsillustration: Magnus Bard
Tryckt hos ScandBook AB, Falun 2006
ISBN 13: 978-91-85243-73-0
ISBN 10: 91-85243-73-6

Tiden ingår i Norstedts Förlagsgrupp AB, grundad 1823

”Sure, mom, I settle down with a nice girl every night, then I’m
free the next morning.”
Tommy DeVito, *Goodfellas*

22 juli, söndag

Det var en gång en ung gosse som hette Arvid. Trots att han var den hetaste glidarn i kvarteret hade han inte haft sån där grym tur med brudarna. Kanske var de lebbar hela högen eller också ville de ha grabbar med frisyrgelé i håret och som inte föredrog brädan framför att gå. Men så hände det i ett land i ... hmmm ... väster, att en flicka, vacker som en soluppgång och mjuk som mjukglass såg hur het grabben från Skäggetorp egentligen var. De två blev ett par innan någon hunnit säga kaustiksoda och levde lyckliga resten av sitt liv. Kanske.

För lite crap i glaset finns det allt. Bruden i fråga bor i någon jewla småländsk by, typ trettio mil härifrån, så kvällshängel är liksom inte alltid aktuellt.

Det är inte nog med att det verkar lösa sig på tjejfronten. Jag är tydligen intelligent också. När jag kom hem från Great Britain fanns det nämligen ett brev från antagningsenheten. Tydli- gen ska jag bli kock för jag har kommit in på restaurangpro- grammet. Mamma blev så glad att hon såg ut att kissa på sig.

Påminnelse: Måste fråga mamma om hon kan lära mig att koka ägg.

25 juli, onsdag

Jag har en konstig känsla i hela kroppen. Det är liksom ett härligt, mjukt pirr i kroppen. Fattar inte vad det är. Jag har aldrig känt så förut.

Förr hade jag bara en massa problem hela tiden. Men nu?! Jag vet inte vart de har tagit vägen. Förhoppningsvis har Hempa fått dem.

Hursomhelst. Vad är det frågan om? Har jag fått något schysst må-bra-virus?

Det kan väl aldrig vara lycka?

Jag tror inte det. Att hitta lycka i min kropp skulle vara som att hitta diamanter bland elefantbajs.

Men ändå?

Konstigare saker har hänt.

Jag har inte ens varit osams med morsan eller Agnes sedan jag kom hem. Jag var till och med trevlig mot både Ali och Henry i telefon.

Såhär kan det inte fortsätta. Folk kan få för sig att jag är snäll.

28 juli, lördag

Det bästa jag vet nu för tiden är inte skateboard. Det är inte att dricka två liter apelsinjuice på raken. Det är inte att få Agnes att börja gråta.

Nej, det bästa jag vet är att prata med Amanda sådär precis innan man ska gå och lägga sig. Man pratar länge och till sist vill ingen lägga på. Jag säger: "Du lägger på" och hon säger: "Nej, du lägger på."

Så håller man på tills man blir torr i halsen. En gång hördes i och för sig mammas röst plötsligt i telefonen.

– Nej, jag lägger på, sa hon.

Och så var det med den saken.

Om det inte var så att min brud bor hundraarton mil härifrån skulle jag tro att jag hade dött och hamnat i himlen.

Hempa var inte riktigt lika överlycklig. Jag hade inte träffat honom sedan jag kom hem och tyckte det var dags att förära honom ett besök.

– Jag har en brud, sa jag.

– Säkert, sa han. Jag tar livet av mig om du fått brud innan mig.

– Vänta, så ska jag hämta en pistol, sa jag.

Hempa la huvudet bland armarna och började gråta.

– Bli inte ledsen, sa jag. Du får säkert också en tjej så fort den där skönhetsoperationen är klar.

– Heh, kul. Har ni knullat då?

– Nej, men jag har rört henne på bröstet.

– Fan, sa Hempa.

Jag tyckte inte riktigt om att han sa såna där ord och menade min tjej. Men eftersom det var så länge sedan vi sågs sparade jag hans liv.

Förutom att ha blivit tagen av polisen en gång till hade Hempa inte gjort mycket. Han och Zlatan hade visst festat till en hel del. Hempa verkade ganska van vid sprit nu och kunde säga helrör utan att staka sig.

Han pratade lite om polisingripandena. Jag berättade lite för honom vad som hänt när jag försökte rädda honom från polisen vid skolavslutningen. Det såg ut som han blev lite rörd. Men sedan kom Henry också förbi och då blev han deprimerad igen.

Hempa hade såklart inte kommit in på något gymnasium. Det var inte ens säkert att han fyllt i ansökningsblanketterna ordentligt. Han brydde sig inte så mycket om det.

– Jag ger fan i gymnasiet, sa han.

– Vad ska du göra istället då? undrade Henry.

– Jobba och festa.

– Vad ska du jobba med? sa jag.

– Fan vad ni är jobbiga.

Efter en stund sa Hempa att han måste städa.

Det var länge sedan jag hörde en sån tydlig lögn.

Henry och jag gick iväg. Vi pratade inte så mycket utan tänkte på våra brudar.

Det jobbigaste är att han har varit på en plats som inte jag har varit på. Vad jag vet kanske han har varit där hur många gånger som helst.

Se där. Allt är inte så bra ändå.

31 juli, tisdag

Jag längtar så mycket efter Amanda att jag inte hinner oroa mig för att jag börjar skolan snart.

Vi pratar minst två gånger per dag. Vartannat ord vi säger har något med "sakna" att göra.

Förhoppningsvis kommer vi att hinna träffas innan skolan börjar. Jag vet inte hur jag ska klara det annars.

Fast jag borde ju klara det utan större problem. Jag har ju trots allt levt i femton år och mått bra, en del av tiden i alla fall, utan tjej.

Men det var förr det.

Jag försöker göra andra grejer än att sakna min brud hela tiden.

I dag fick jag med mig Henry ut för att åka lite bräda.

Jag tyckte inte riktigt han la ner någon själ i det. Förmodligen gjorde inte jag det heller. Det är svårt att tänka på ollies, nollies och grinds när varje litet gupp får mig att tänka på Amandas ...

Just det.

Så istället för att göra legendariska trick åkte jag hem och ringde Amanda.

1 augusti, onsdag

I dag kom jag på att jag inte varit utanför Skäggetorp sedan jag kom tillbaka från England. Det är inte ett bra sätt att tillbringa sommarlovet på så jag ringde Ali och frågade om han ville synas.

Det ville han.

Tyvärr ångrade jag mig i samma sekund som jag skulle gå utanför dörren. Det skulle ju kunna dröja flera timmar innan jag kunde ringa Amanda igen.

Morsan lät mig tyvärr inte vara inne, så jag fick träffa Ali vare sig jag ville det eller inte.

Han hade haft en tråkig sommar. Jag skulle ha blivit förvånad annars. Mycket som Ali gör är tråkigt, säger han i alla fall.

Vi satt på kafé såklart. Ali vägrade sitta utomhus på grund av sin känsliga hud. Det gjorde mig inte så mycket. Jag har också känslig hud.

Ali blev inte deprimerad över att jag blivit med tjej. Han hade till och med själv hånglat i sommar.

– Men tjejen var full och nu låtsas hon som om det inte har hänt överhuvudtaget, sa han.

– Åhh, vad tråkigt, sa jag.

– Ingen fara. Hon såg inget vidare ut.

Sedan blev jag utfrågad om Amanda. Eller utfrågad är kanske att överdriva. Han frågade hur hon såg ut och om vi hade legat med varandra.

Jag svarade lite svävande på andra frågan och för första gången såg Ali lite oroad ut.

För att inte behöva bli indragen i detaljer började jag konsigt nog prata om skolan. Ali hade kommit in på sin flumlinje och verkade glad över det.

Själv vet jag inte om jag är så glad över att ha kommit in. Tre år till i skolan när man precis avslutat nio års påfrestande slavarbete känns inte direkt som att vinna på lotteriet.

Jag borde kanske ha struntat i det och börjat jobba med Hempa istället.

Nej, då håller jag mig nog hellre till skolan.

Innan vi drog åt varsitt håll blev jag bjuden på fest i helgen. Jag vet inte om jag kan gå på den. Fester går man väl på för att få tjejer? Vad ska Amanda säga om jag går på fest?

Fast det skulle vara rätt kul. Jag behöver ju inte ens kolla på andra tjejer, även om jag bara genom att fika i dag mer än kollade på en, två, ja, kanske tjugotvå olika tjejer.

Kanske bäst att jag inte nämner den där festen. Jag kan säga att jag ska till Henry och spela kort.

3 augusti, fredag

Efter att ha varit glad länge har mamma nu kommit in i andra fasen när det gäller skolan.

Nu undrar hon om jag vet vad jag ger mig in på egentligen.

– Det är inte lätt i restaurangbranschen, vet du, säger hon.

Långa dagar och sena nätter.

– Låter som att gå i skolan och sen ha videokväll, tycker jag.

Fast man får betalt.

– Det är inte så mycket betalt i början, vet du.

– Nehej. Då hoppar jag väl av innan jag börjar då. Inga pengar, ingen Arvid.

– Sluta nu ...

Och så där fortsätter det.

Klart att jag inte vet vad jag ger mig in på. Jag vet aldrig vad jag ger mig in på. Det finns bara en sak jag vill in på ...

Äsch, ah, jag menar att jag vill utveckla mitt och Amandas förhållande.

Jag åkte ut och åkte lite bräda utan att få alltför mycket ångest. Det är ju inte så långt till telefonerna.

Jag åkte förbi Skäggetorpsskolan och slöåkte lite på basketplanen.

Något hade klottrat "Fock dis place" på gymnasalens vägg. Säkert någon jag känner som gjort det, inte omöjligt att det är Zlatan, Hempa eller kanske Peter. Ingen av dem var väl askära i skolan och absolut ingen av dem kan stava.

Jag skulle kanske kunnat skriva en sån sak, fast nästan rättstavat. Det fanns ju inte mycket jag tyckte om det där stället, förutom när man fick gå hem då.

Fast ändå ...

När man ändå måste gå igenom skiten kan det väl lika gärna vara där. Det är ju liksom inte som att det är roligare att gå i Hjulsbro, eller inne i stan, eller på någon sektskola där man måste stå på huvudet och be om förlåtelse var och varannan kvart.

Nej, fick jag välja mellan olika jävliga ställen skulle det lika gärna kunna vara Skäggetorp.

Precis när jag stod och funderade såg jag en välkänd frisyr gå förbi en bit bort.

Kattja.

Hon gick på ett sånt avstånd att hon kunde låtsas som att hon inte såg mig. Men jag är säker på att hon gjorde det. Jag är ju hennes livs kärlek. Det sa hon ju bara för ett par månader sedan, ungefär i alla fall.

Jag vet i och för sig inte vad jag skulle sagt om hon kommit fram för att prata.

– Gillar du fortfarande vad du ser? kunde jag kanske sagt medan jag flexade mina inte så brunbrända armar.

Fast mer troligt skulle jag nog ha sagt:

"Ehh, tjena. Bra sommar, eller?"

Det var nog tur att hon gick förbi.

Även om jag har viss erfarenhet av brudar kan jag nog inte säga att jag är en veteran än. Jag är nog mer, vad heter det, rekryt.

Med Skäggetorpsskolan i bakgrunden åkte jag hem till den bruden jag kan prata med – Amanda.

Fock dat place.

5 augusti, söndag

Ok, så i går ljög jag för min tjej för första gången.

...

Ok, det var kanske inte första gången och det var kanske inte direkt en lögn den här gången.

Ok, jag vet inte hur jag får ”Ska dra till Henry i kväll, vi ska kolla på video” till att inte vara en ren lögn.

Det kändes bara inte rätt att jag ska gå på party, träffa en massa tjejer som jag imponerar på medan hon sitter hemma i de småländska skogarna och längtar efter mig så att hon nästan inte kan andas.

För hennes skull är det bättre att säga att jag inte ska på fest.

Jag talade även om för mamma och Agnes att om Amanda mot förmodan skulle ringa, så är jag hos Henry och tittar på video.

– Om hon frågar efter telefonnumret till Henry då? sa Agnes.

– Ehh, säg att de inte har telefon. Fan, sa jag.

– Fantastiskt, första flickvännen och han har redan börjat ljuga för henne, sa mamma.

– Kan ni inte strunta i att svara i telefon på hela kvällen?

– Arvid Carlberg. Jag tänker inte ljuga för din skull.

Det lät som om mamma menade vad hon sa så jag frågade inte mer om det.

För säkerhets skull ringde jag Amanda igen och sa att jag faktiskt inte skulle vara hemma i kväll. Hon sa att hon förstod det redan första gången jag sa det. Jag sa att jag hade dåligt minne.

Med en lite orolig känsla i magen åkte jag iväg för att träffa Ali på stan.

I huvudet drog jag upp värsta mardrömsfallen.

Tänk om hon skulle glömma bort och ringa ändå. Vad skulle mamma säga?

– Nej, han är på fest och är med massa andra chicks.

Eller också tänkte jag att hon skulle ringa till Henry, för att hon längtade så mycket efter min fina röst.

Tänk om Henrys pappa skulle svara, efter att ha druckit finsk sprit och bastat hela dagen.

Hon skulle aldrig mer prata med mig.

Jag kunde alltså inte riktigt koncentrera mig på festen som jag hamnade på.

Fest var väl kanske att ta i. Det var mer ett gäng typer som samlats i Nykvarnsparken som drack och lyssnade på ångestmusik från en raspig bandspelare.

Nästan alla var svartklädda, eller åtminstone skumt klädda.

Ali såg ut nästan som vanligt, någon slags svart sammetskavaj, trasiga jeans och kängor.

Jag var nog den som var mest ordentligt klädd och det säger inte lite.

Eftersom jag inte kände speciellt många höll jag mig i närheten av Ali. Julia och Emilia var också där.

Emilia frågade om jag kommit in på något gymnasium. När jag sa att jag hade gjort det lät hon besviken.

– Jahopp, då får jag väl gå på det där specialprogrammet helt själv, muttrade hon.

– Emilia är lite speciell och får gå specialklass, sa Ali.

– Alltså, håll käften, sa Emilia och lät förbannad. Jag får ångest bara jag tänker på det. Tar kanske livet av mig.

– Förlåt då, sa Ali och drog mig i armen för att gå därifrån.

Kanske hade det varit kul att gå i samma klass som Emilia. Vi kunde åka samma buss på morgonen och hålla varandra i händerna.

Just det, ja, Amanda!

Jag kunde inte riktigt koncentrera mig på att festa för jag hade en stor orosklump i magen.

Jag sa till Ali att jag var tvungen att lägga mig tidigt för vi skulle få en massa gäster nästa dag.

Det gjorde honom inte så mycket. Han hade helt plötsligt blivit intresserad av Julia och ansträngde sig helt och hållet för att sabba det också.

Precis innan jag försvann hörde jag honom svamla:

– Bara en liiten puss dåh!

Nu ska jag ringa kärleken i mitt liv. Fast först måste jag komma på vad det var för filmer jag såg.